

Efulim,

İnan sana olan sevgimi anlatmaya kelimeler yetmez. Cümleler güzelliğini görse utancından kurulamazlar. Simsiyah saçların tenini sanki gecenin siyah havasının; pas parlak, herkesi büyüleyen ayı sarmaladığı gibi sarmalıyor. Yanakların adeta pudra sürülmüşçesine kızarık. Gözlerin tıpkı bir okyanus gibi beni kendi derinliklerine çekiyor ve orada kendimi kaybediyorum. Gözlerine baktıkça huzur buluyor insan. Daha derinlere inmek, daha çok kaybolmak istiyor. Orada hapsolmek ve çıkamamak... Senin güzelliğini gördükten sonra gördüğüm her şey gözlerimi kirletiyor sanki. Kör olmak istiyor gözlerim, seni gördükten sonra, başka bir şey görememek... Kokunu içime çektiğimde adeta çiçeklerle dolu bir kırdan dans ediyormuşum gibi hissettiriyorsun. Sesin bir müzik kutusununki kadar güzel. Her gece defalarca seni dinleyip o sesle uykuya dalmak istiyor kulaklarım. Ellerin birer yıldız benziyor. Onlar kadar uzak ve dokunulmaz.... Seni ilk gördüğümde güzelliğin karşısında büyülenmiştim. Ruhum bir daha bu kadar güzel bir hissi, aşkı tadamayacağı için oracıkta bedenimden ayrılmak istedi. Şüphesiz insanın tattığı en huzurlu ölüm olurdu bu, zaten sebebi sen olan şey nasıl kötü olabilir ki? Bir bahçede oturmuş etrafı seyrederken şarkı söylüyordun o sırada. O kadar neşeliydin ki, o an hiç bitmesin istedim. Sen hep neşeli kal bense seni izleyerek... Mümkün değildi tabii. Oradan kalktın ve uzaklaştın. Dayanamadım gidip tam senin oturduğun yerde oturdum. Saatlerce bekledim belki gelirsin diye. Geldin de. Yanıma oturduğunda nasıl sevindim bilemezsin. O an anladım ki şüphesiz en güzel dünya senin yanındı benim için. İnsan bundan daha güzel bir şey düşleyemiyordu. Sana bakmalara doyamıyordum fakat dokunmaya da korkuyordum. Yanlış bir şey yapmaktan, yanlış bir şey söylemekten. Hiçbir şey yapmadan öylece seni izledim. Olsun o bile güzeldi. Sonra bana bakıp gülümsedin... Öyle güzel öyle saf bir gülümsemeydi ki bu, içinde sadece masumluk vardı. O anda benim ol istedim. Sadece bana ait ol. Sadece bana bu kadar güzel gül. Başkaları sevmesin, sevemesin seni. Sonra yeniden gittin. O günden sonra her gün sen benden habersizken seni izledim. Daha adını bile sormaya cesaret edemezken ben sana çok tutulmuşum. Her geldiğimde oturduğun yere en mavi çiçeklerden bıraktım. O çiçekler gözlerini andırıyordu bana. Sen de gelip saatlerce oturduktan sonra çiçekleri alıyor ve uzaklaşıyordun. Sen o çiçekleri aldıkça bile mutlu oluyordum. Sen bilmesen de onlar benden sana hediyelerdi. Sonra bir gün kafandakini gördüm. Ne kadar mutlu oldum anlatamam. Çiçekleri saklamış ve taç yapmıştın. Onlar en güzel kırlarda bile bu kadar güzel, bu kadar mükemmel duramazdı. Seni öyle görünce dayanamadım. Konuşmak, adını öğrenmek istedim ve yanına geldim. Bana yine o gülümsemeni

bahşettin. Her güldüğünde benimde yüzümde bir tebessüm oluşuyordu. Tıpkı o zaman olduğu gibi. Sonra konuşmaya başladın. " Bu çiçekler ne kadar da güzel değil mi? Sanki kuşlar gelip her gün benim için bir çiçek bırakıyor. Dünyanın en güzel çiçeklerini..."Onları beğenmene o kadar çok sevinmişim ki anlatamam. Ama söyleyemedim onları bırakanın ben olduğumu. İç sesim bağıriyordu " onları oraya ben koyuyorum ne kuşlar ne de bir başkası ben..." daha sonra cesaret edip adını sorabildim. O kan kırmızısı dudaklarından sanki bir senfoni mırıldanıyormuşçasına hoş bir kelime döküldü. " Alkım" gökkuşağı... Herkesin bakmaya doyamadığı gökkuşağının anlamını taşıyordu ismin. Sen bana adımı sorduğundaysa kalbim beynimden bağımsız olarak hareket etti. " ben sana çiçekleri getiren kuşum." Bunu duyunca birden kucaklarımın arasına atladın. Ne yapacağımı bilemedim. Bu o kadar güzel bir duygu yaratmıştı ki. Tarif edilemeyecek kadar güzel... Hayatımda unutamayacağım en güzel anılardan birisi de buydu şüphesiz. Daha sonra her gün gelmeye devam ettim oraya fakat bu kez uzaktan değil yanında izliyordum seni. İkimizde tek kelime etmiyorduk. Ama benim için en huzur verici aktiviteydi bu. Ama her gün bu bahçede oturuyorduk. Artık seni buradan çıkarmak istedim, daha güzel yerlere gidebilmek, seninle daha çok oturabilmek, istediğim zaman sana bakabilmek... Mümkündü de. Seni o bahçeden çıkarmak istediğimi söylediğimde seve seve benimle geleceğini söyledin. Daha fazla bekleyemedim kızım. Seni bir an önce oradan aldım. Artık kimsesiz değildin. Benim çocuğumdun. Seni bahçeden ilk çıkarttığımda küçücük ellerinle ellerimi sımsıkı tutuyordun. O kadar mutluydun ki o gülümsemeni hiçbir zaman söndürmeyeceğime dair söz verdim. Şimdi sen küçüksün. Ama bu satırları okuduğunda kocaman bir kız olacaksın. Dünyanın en güzel prensesi... Benim prensesim. Bunları sana yazmak istedim çünkü bir gün bu dünyadan uçup gittiğimde bile sana olan sevgimin ne kadar büyük olduğunu bilmelisin. Sana her dakika her saniye şunu söylemek istiyorum kızım " Seni çok seviyorum, seni çok seviyorum, seni çok seviyorum..."

PETRICOR